

kort geding

DANS

HeroNeroZero

Lisbeth Gruwez/Voetvolk

Gezien in Budascoop, Kortrijk.

Nog tot 25/3 op tournee.

★★★★☆

Een held word je niet zomaar. Je moet de vuisten kalken voor de strijd, het gezicht beschilderen, de borst warm kloppen. Je moet de spieren spannen en net niet ontladen — zoals dat ook in de dans gaat. Je moet het bekken kantelen, een strijdhouding aannemen en, niet onbelangrijk, je moet winnen.

Een 'zero' word je dan weer iets sneller: je moet simpelweg je zwakte tonen, de pruillip laten hangen of door de knieën gaan. En de 'nero' in de titel van Lisbeth Gruwez' eerste groepschoreografie? Dat is het archetype van de rebel, een die zonder doel aait en klauwt tegelijk. Van 'hero' tot 'zero' en terug: zie hier

het scala aan bewegingstaal in *HeroNeroZero*. In de voorstelling bewegen drie figuren zich tussen uitersten. Lisbeth Gruwez en Rob Fordeyn als dansers, Maarten Van Cauwenberghé als muzikant en performer. Gruwez en Fordeyn beginnen hun choreografie al wiegend, in stilte. Steeds verder overhellend tot ze van hun as loskomen en onstuimiger gaan bewegen. Op hun huid kleeft een sensor die trillingen omzet in geluid: een slag in de lucht mist in *HeroNeroZero* nooit effect.

Gruwez heeft het niet voor verhaaltjes, noch voor een al te emotionele choreografie. Muziek wordt met dezelfde brutaliteit afgebroken als Fordeyn een stapel houten balken op scène laat vallen. En toch schuilt er meer dramatiek in de voorstelling dan we van Gruwez gewoon zijn. De trage uitvoering van het vallen, de grimassen en de tableaux vivants. Maar ook: de humor, de speelse danspasjes, het ritmisch vingerknippen.

Het heroïsche parcours van *HeroNeroZero* is

Een al te emotionele choreografie is aan Lisbeth Gruwez niet besteed

er geen zonder vallen en opstaan. Ook al wordt de voorstelling steeds onstuimiger, in een uur tijd lijkt de choreografie halverwege toch even haar kracht te verliezen. Het vele stoppen en beginnen zet ook de spanningsboog op losse schroeven.

Pas naar het einde toe, als Gruwez en Fordeyn David Bowie-gewijs 'We could be heroes, just for one day' zingen, hebben ze ons weer bij het nekvel. Al zingend wordt hun omhelzing steunen, hun steunen vechten, hun vechten dansen. Het typeert de sterke performer die vooral Lisbeth Gruwez is: ze weet haar beelden te kiezen. En ze weet wanneer ze een mep moet uitdelen om te winnen.

SARAH VANKERSCHAEVER